

Közeleti havilap

DUNAMOCSI HÍRNÖK

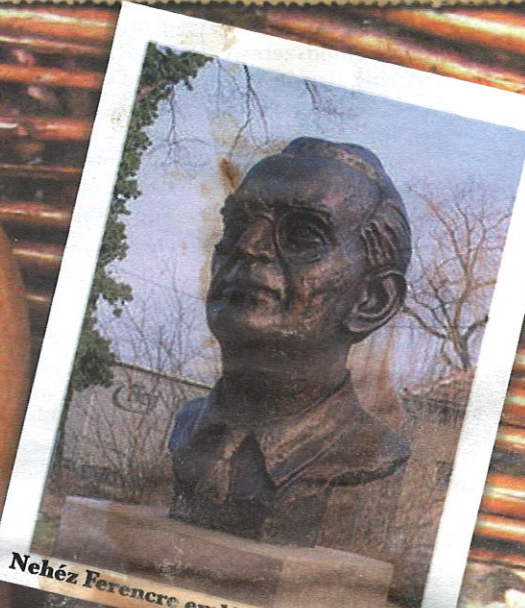
I. évfolyam, 9. szám

2011. november

RÖLÖRK
SZÖLŐ

Gyertyagyújtás a forradalom tiszteletére, 3. oldal

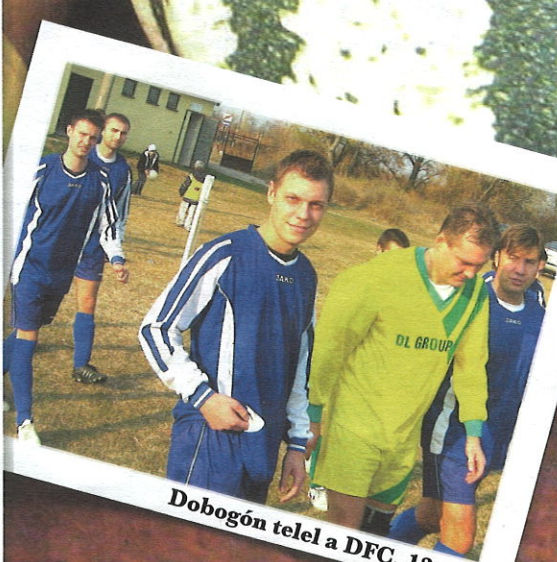
Nehéz Ferencre emlékeztünk, 6. oldal

Nyugdíjas nap, 11. oldal

Színház a kultúrházban, 5. oldal

Dobogón telet a DFC, 12. oldal

Havonta megjelenő közeleti lap. Kiadja Dunamocs község önkormányzata. Szerkesztő: Rácz Kálmán PhD. Telefon: 0905 970 976.
E-mail: hirnok@post.sk. A szerkesztőség várja a polgárok cikkeit, hozzászólásait, javaslatait.

A tanácssteremből jelentjük

► **A községi főellenőr jelentésének összefoglalója:** A költségvetési gazdálkodás ellenőrzése alapján a főellenőr arra a megállapításra jutott, hogy a község egyes kiadási tételei a múlt évi költségvetésben (2010. 12. 31-ig) túl lettek merítve 19.433 euróval (a jóváhagyott kiadások összege 313.299 euró volt, a valóságos merítés pedig 332.732 euró).

Ezáltal a község megsértette a pénzügyi gazdálkodás alapelveit, a pénzügyi fegyelmet. Következtethető, hogy nem történt rendszeres előzetes pénzügyi ellenőrzés, melyet a 2001. évi 502-es számú pénzügyi ellenőrzésről és belső auditról szóló törvény alapján kellett volna elvégezni.

A tárgyi és egyéb eszközökkel való gazdálkodást nem lehetett egyértelműen ellenőrizni, mivel 2010. 12. 31-ig nem volt elvégezve az eszközök és kötelezettségek leltározása. A leltár összeállításának és rendszeres ellenőrzésének elmulasztása szintén a gazdálkodási rend megsértése, mivel így a számviteli adatok helyessége nem ellenőrizhető. Az önkormányzat ezt a hiányt 2011-ben már pótolta, teljeskörű leltárt készített a falu tulajdonában lévő eszközökről.

Áttekintés az adósságok állapotáról és alakulásáról: Dunamocs község a feljegyzések alapján 2010. 12. 31-ig nyilvántart bankhiteleket és folyószámlahiteleket. A hitelek teljes összege 396.696 euró. Ebből a folyószámlahitel összege 10.348 euró és a hosszú lejáratú hitel összege az Állami Lakásfejlesztési Alaptól – amely a 7 és 9 lakásos bérház építéséhez lett kimerítve – 386.347,89 euró.

► **A község anyagi helyzete.** A polgármester közölte, hogy a község pénzügyi helyzete némileg javult, de továbbra is nagyon rossz. A tavalyi ilyenkor, az átvétel után megállapított hiány csökkent ugyan, de így is tetemes – a tavalyi kb. 62.000 euró helyett ma kb. 46.000 euró. Sajnos még mindig jelentős a tartozás az energiaszolgáltatók felé (gáz, villany), velük tárgyalásban vagyunk az adósság rendezéséről, részletfizetési lehetőségekről. Banai Tóth Pál kiemelte, hogy úgy sikerült csökkentenünk az adósságot, hogy a falu fejlődése érdekében kiemelten fontos beruházásokat megvalósítottuk (a vízvezeték átkötése Cifra utca és Molnár utca között, új pályázatok előkészítése, 9 lakásos bérház befejezése).

► **Nyugdíjas nap.** A képviselőtestület úgy döntött, hogy a nehéz pénzügyi helyzet ellenére, a korábbi évekhez hasonlóan az önkormányzat 10 euró/fő támogatást ad a nyugdíjasoknak.

► **Pályázat.** Az önkormányzat pályázatot nyújt be a Környezetvédelmi Alaphoz az óvoda és az egészségügyi központ külső szigetelését, ablakcseréjét célzóan. A pályázat illeszkedik abba a filozófiába, amit az önkormányzat a választások óta követ: hosszú távon csökkenteni a község működési költségeit, például napelemek felszerelése, hulladékszelektáló létesítése, vagy, ahogy legutóbb történt, az iskolai kazán korszerűbbre cserélése által.

► **Akciócsoport pályázatokhoz.** Helyi akciócsoport (MAS – Miestna akčná skupina) megalakítását irányozta elő az önkormányzat, Hídverő akciócsoport néven. 11 szomszédos község vesz részt munkájában, melynek segítségével a helyi civil szervezetek, polgári társulások, a Csemadok, de akár a vállalkozók is pályázhatnak kisebb összegekre, elsősorban faluszépítésre vagy rendezvények szervezésére. A szervezet a Leader nevű európai programnak köszönhetően jön létre, s a 11 község évente 66.000 eurót oszthat szét.

► **Szociális ellátás.** A testület döntése értelmében az önkormányzat képviselői személyesen keresik fel a gondoskodást kérelmezőket, és felmérik, milyen segítségre van szükségük, illetve milyen gyakorisággal.

KÖZSÉGI

HÍREK

Ez a szép öntöttvas kút novembertől a kultúrház előtti teret díszíti. Köszönet érte a felajánlóknak, Péterné Papp Évának és Papp Lajos bácsinak. A talapzatot Mezei Sándor készítette, a kutat Csicsó Lajos festette fehérre.

Október 28-án, pénteken este 7 óra körül ifj. Vasas Mihály értesítette a helyi tűzoltókat, hogy a silógödörtől nem messze a közúti töltés száraz füve lángra kapott. Hat tűzoltónk vonult a helyszínre, ahol hamarosan elfojtották a lángokat, megakadályozva a tűz továbbterjedését. A 30 méteres szakaszon égő tüzet feltehetőleg egy autóból kidobott cigarettacsikk okozta, melynek súlyosabb következményei is lehettek volna, ha áterjed a silógödör környékén található bozótosra. Az oltási akcióban tűzoltóink közül ifj. Antal Mihály, ifj. Boros Zoltán, Boros Zsolt, ifj. Egyeg Zoltán, Záhorszky Levente, ifj. Lajos Árpád vettek részt.

Az alapiskola igazgatónőjével készített múlt havi interjú szövegét a következő információval egészítjük ki: Gula Tibor, Dobai Kinga, Hollósi Rebeka és Kemencky Henrietta történelmi versenyen vettek részt az elmúlt tanévben Búcsón. A felkészítő pedagógus Kocsis Ildikó volt.

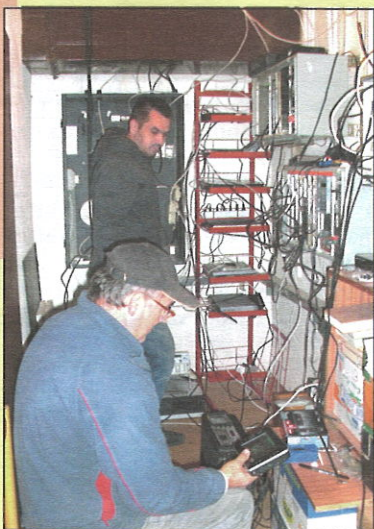
Október 31-én Dunamocson rendezték a Hídverő falvak polgármestereinek találkozóját. A más-más helyszínen, havonta sorra kerülő találkozók az érintett szlovákiai és magyarországi polgármesterek, valamint egyes járási hivatalok vezetői vesznek részt. A hivatalnokok közül ezúttal a Járási Munkaügyi Hivatal igazgatónöje, a szociális biztosító igazgatója, a Járási Közigazgatási Hivatal előjárója, valamint a járási rendőrpáncsnok tette tiszteletét, és számolt be a hatáskörébe tartozó terület aktuális kérdéseiről, problémáiról.

A munkaügyi hivatal illetékese beszámolt a munkanélküliség járásunkban tapasztalható alakulásáról, megállapítva a folyamatosan romló tendenciát. Bár viszonylag lassú ütemben, de egyértelműen növekszik a munkanélküliek száma, s a jövőben a probléma a Nokia leépítése miatt sajnos még tovább fokozódhat. A komáromi járásban a Nokia ügye csaknem 2000 embert érint.

A rászorulóknak szánt élelmiszersegély kapcsán elhangzott beszámolóból megtudhattuk, hogy a kiosztás járásunkban egyelőre akadozik, még egyetlen településen sem kapták meg a nehéz szociális helyzetben lévő családok a csomagot. Az ígélet szerint hamarosan elhárítják az akadályokat, s megkezdik a szétosztást.

A járási rendőrkapitány a közbiztonság helyzetét ismertette elmondta, hogy az idei bűnelkövetési statisztika alapján a kisebb lopások, betörések és a közúti balesetek terén javulás mutatkozik. Hozzátette, hogy a biciklisek továbbra is szigorú ellenőrzésre számíthatnak, s a rendőrség kiemelt célpontjaiként gyakori ellenőrzés, szondáztatás vár rájuk.

Munkában a kábeltévé szerelők. November 1-étől köthetőek a szerződések az új szolgáltatóval, a 7 eurós csomaghoz a bekötés teljesen ingyenes, a nyugdíjas csomaghoz csak a kábelt kell kifizetni. Az új szolgáltató 24 órán belüli hibaelhárítást garantál.

KÖZLEMÉNY

Novoszádek Ferenc, a Fő utca 157. házszám alatt élő dunamocsi lakos vagyok. Azért veszem igénybe az újságunkban való közlés lehetőségét, mert nemrégiben meggyanúsítottak azzal, hogy elloptam Antal Mihály kombájnjából a naftát. Ezúton szeretném tudatni falunk lakosságával, hogy én soha nem csináltam ilyet, és nem is fogok! Kijelentem, hogy az üggyhez semmi közöm nincs! Aki az én autómát látta a helyszínen, annak azt üzenem, hogy az autóm május 30-tól a mai napig javítás alatt áll. Szeretném, hogy aki engem lopással gyanúsított, nyilvánosan kérjen bocsánatot tőlem és a Novoszádek családtól! Tisztelettel, Novoszádek Ferenc.

1956. október 23-án a magyar nép fegyvert ragadott az elnyomó diktatórikus hatalom ellen. A nemzet szabadságot követelt, még annak a tudatában is, hogy a hatalmas Szovjetunióval és az általa támogatott hírhedt ÁVH-val szemben nem sok esély mutatkozik az áhított cél kivívására. Utcára vonultak, hogy mindenkinek tudtára adják, elég volt a megfélemlítésből, elég volt a hazugságból, diktatúrából, padlássöprésből. Százezrek kiáltották egyszerre: *Ruszkik haza!*

A magyarországi eseményeket Dunamocsról is lélegzetelzafogva figyelték, rádióból és személyes beszámolókból értesültek a tüntetésekről, a parlament előtti ávós tömegmészárlásról, Nagy Imre kinevezéséről, a rádió ostromáról és a forradalom november 4-i vérbefojtásáról. Döbbenetes volt hallgatni a túloldaltól idáig hallatszó ágyúdörgést, fegyverropogást.

Hamarosan kiderült, hogy a forradalomnak környékünkön is volt áldozata, a kisújfalusi származású Gulyás Lajos református lelkész személyében, akit bátor kiállása, hazafias magatartása miatt 1956. december 31-én végeztek ki Győrben.

A forradalmat néhány hét alatt vérbe fojtották, de a történelem bebizonyította, hogy nem volt hiábavaló a hősök áldozathozatala. A zsarnoki hatalom szíven olyan sebet ejtett a felkelésre, amely soha be nem gyógyult, majd 1956 folyamánként 1989-ben végérvényesen megbukott a kommunista diktatúra.

Az 1956-os eseményekre gyertyagyújtással emlékeztünk október 23-án, a katolikus templomkertben található emlékkeresztnél. A mécsesek a forradalmi hősök tiszteletére világítottak.

VÍZVEZETÉK, FŰTÉS, LAKATOS MUNKÁK.

Szerelés, javítás, átalakítás.

VODOVOD, KÚRENIE, ZAMOČNÍČKE PRÁCE.

Instalácia, oprava, rekonštrukcia.

Zajos Ferenc

DUNAMOC

Belsőfalú 143

+421 949 167191

946 37 MOČA

Vnútrná dedina 143

0949 167191

A nyelvtudás haszna, avagy Mázsár néni esete a rendőrökkel

A rend éber őrei gyakran teljesítenek szolgálatot falunkban, s ilyenkor nem csak az áthaladó autósokat ellenőrzik, de remek érzékkel kapcsolják le a hiányos felszerelésű, vagy néhány pohár bort, sört elfogyasztó bicikliseinket is. Vannak olyan polgártársaink, akik élménybeszámolók egész csokrát tudnák nyújtani pórul járásuk ismétlődő eseteiről. Ők saját bőrükön tapasztalhatták, ha egyszer belefut az ember a kelepcébe, onnan bizony érintetlen pénztárcával ritkán sikerül a menekülés.

A minap azonban emberükre akadtak szigorú egyenruhásaink, mégpedig a 85 éves Mázsár Juliska néni személyében, aki még náluk is dörzsöltebbnek, furfangosabbnak bizonyult. Szögezzük le mindenekelőtt, hogy Juliska néninek bizony nagyon fájós térdei vannak, s a gyaloglás hosszabb távon nehezen megy neki. Biciklizni viszont remekül tud, ezért alkalomadtán azon intézi falubeli tennivalóit, üzletbe, temetőbe, postára megy vele. De mivel már nem ugribugri tizenéves, a biciklit unokái az igényeinek megfelelően egy kicsit átalakították. Kívánsága szerint – hogy fel- vagy leszálláskor ne akadjon el keze, lába táskája – leszedték róla a kiálló részeket: az első féket, csengőt, lámpát, dinamót, láncvédőt. A nyeret is leeresztették, hogy megálláskor leérjen a lába. Így már kedvére közlekedhetett a faluban. A rendőrök, akik a benzinkútnál munkálkodtak azon a bizonyos napon, talán úgy gondolták, hogy az utak ördöge közeledik a patikába tartó Mázsár néni személyében, s okvetlenül le kell meszelni őt. Emelkedett a tábla, s miután probléma nélkül sikerült Mázsár néninek megállni és leszállni, elhangzott a bejelentés (a szolgálatot teljesítő rendőr becsületére legyen mondva – magyarul) „Közúti ellenőrzés”.

Mázsár néni tudta, hogy baj van, hiszen tisztában volt az említett hiányosságokkal, de elhatározta, hogy nem fogja olcsón adni a bőrét. Mikor a főútra kifordult, rögtön észrevette a csíkos autót, s már meg is született fejében a haditerv. Azt a rejtett képességét fogja alkalmazni, amire a II. világháború óta nem volt szüksége: német nyelvtudását. Elég szépen elboldogul a némettel, annak köszönhetően, hogy gyerekkorában volt otthon egy német szótáruk, s esténként TV hiányában mindig azt bújt lefekvés előtt. Mikor a front alatt itt voltak a fritzek, gyönyörűen eltársalgott velük, s most 66 év után végre újra kipróbálhatta magát.

„Soldat, varum halt?” – kérdezte határozottan, ami valami olyasmit tesz, katona miért áll? Láttá a férfi arcára kiülő meglepetést, aki arra biztosan nem számított, hogy a bicikliző mocsai öreg néni németül fogja őt szóparbajra hívni.

„Nincs a biciklin lámpa, fék, fényvisszaverő...” – kezdett bele mondókájába, de Mázsár néni nem hagyta magát.

„Ich bin nicht verstehen. Sprechen Sie Deutsch!” (Semmit nem értek, beszéljen németül!)

„Nincsen lámpa, fék, fényvisszaverő...” – hangzott el újra.

„Genug!” – vágott közbe Mázsár néni, ami annyit tesz: Elég!

„Alles nicht! (Semmi nincs!) Ich habe keine Zeit! (Nincs erre időm!) Ich bin gehen zu Hause. (Megyek haza.) Auf Wiedersehen!”

Azzal 85 évét meghazudtoló gyorsasággal felpattant a biciklire, s faképnél hagyta a közeget, aki kíséreltet sem tett feltartóztatására. Juliska néni szerint örült, hogy megszabadulhatott tőle.

„Ilyen számárságokkal zaklatnak szegény öregasszonyokat” – dohogott még magában egy ideig, de aztán elégedetten konstataulta az akció sikerét, s főleg azt, hogy megmaradt a kis pénzecske az ilyen-olyan nyavalyáit enyhítő, elengedhetetlen gyógyszereire.

Tökös Nap az iskolában

Az alapiskolában immár 3. alkalommal rendeztek „Tökös Nap”-ot, s ez a tök jó rendezvény újra tök nagy sikert aratott. Gyerekek és felnőttek tök szorgalmasan hordták a különféle fajtájú és nagyságú tököket az iskolába, melyek tök szépen mutattak a folyosókon és az osztályokban. A gyerekek tök sok játékban és foglalkozásban lelhatték örömeiket. Minden osztályban egy-egy 4 fős csapat alakult, s a sportversenyen a tök vegyes csapatok tök ügyesen oldották meg a tök ötletes feladatokat. Nem sokat tökölödtek, hanem inkább célba dobtak, diót hordtak, tököt cipeltek, lápon vagy gólyalábon jártak. A pedagógusok tök érdekes foglalkozásokat találtak ki, s tök klasszul fogták össze és irányították a gyerekeket. Az alsó tagozatosok tök félelmetes szellemeket készítettek, míg a felső tagozatosok tök jópofa madárijesztőket gyártottak. Tökös nap lévén nem maradhatott el az asztalról a sült tök és a tökből készült krémleves sem. Kicsik és nagyok megtanulták, ha sok tököt esznek, akkor tök egészségesek lesznek, mivel tök sok benne a C és az A vitamin. A nap végén tök elégedett volt mindenki, s a gyerekek örömmel mondhatták otthon szüleiknek: ez tényleg egy tök jó nap volt!

SZÍNHÁZ A KULTÚRHÁZBAN

Újra színházi élményben lehetett részünk Dunamocson, az Őrsújfalusi És? színház vendégszereplésének köszönhetően. Az előadást várva a hetvenes-nyolcvanas évek kultúrház-as színpadi produkciói ötlöttek fel bennem, mikor a MATESZ színészei járták kihelyezett előadásaikkal a vidéket, s rendszeresen hozzánk is eljutottak. Abban az időben zsúfolásig megtelt a kultúrház, a nagy vaskályhában lobogott a tűz, s a falu apraja-nagyja ámulva nézte a többségében humoros, szórakoztató komédiákat. Matesz már régóta nincs, a Jókai Színház pedig

nem szervez vidéki körutakat, így a falvak népe hosszú ideig helyi színházi élmény nélkül maradt. Talán ezt az űrt kívánták betölteni azok a lelkes fiatalok, akik a környékünkön több településen is amatőr színjátszásra adták fejüket. Őrsújfalun, Nánán, Kisújfalun alakultak több évvel ezelőtt csoportok, melyek azóta is újabb és újabb darabokkal rukkolnak elő, s az országot járva vidám pillanatokot szereznek a helyi közönségnek. A közönségnek és önmaguknak. A játék öröme hajtja ugyanis őket, hiszen anyagi hasznuk ebből nem származik. A próbák vidám együttléte, a felcsattanó taps, a nevetés, a morajlás és elismerés jelenti számukra az igazi jutalmat. Vannak színpadra született emberek, meg vannak foci pályára, képernyőre, kőműveslapát mellé

születettek is. Az Őrsújfalusi fiatalok kitűnően megállták helyüket a színpadon – illetve ez esetben a színpad előtt kialakított téren – amit a dunamocsi közönség vidám nevetéssel és hosszú tapsal jutalmazott.

Az És? színház két darabot adott elő, a *Bajusz* címűt, és a *Helység kalapácsát*. Arany János művével az emberi nagyravágyást figurázták ki. A történet szerint a főszereplő Szűcs Györgynek „szőrnövési rendellenessége” akadt – csak nem akart kinőni a bajusza. A faluban már csúfneve is volt: Kopasz Szájú Szűcs György bátya. Pedig a bajusz helye megvolt, de nem serkent ott egy árva szőrszál sem, hiába kenegette mindenféle csodaszerral. Egyébként jómódú embernek számított, nem szenvedett hiányt semmiben, akár még bíró is lehetett volna... de mit ér a világ minden kincse bajusz nélkül?! Anélkül nincs méltóság! Szűcs György számára felcsillant a remény, amikor oláh cigányok telepedtek le a falu szélén, s megígérték neki, hogy egy-kettő előcsalogatják a bajuszát egy kis varázslattal... Hogy aztán lett-e tényleg bajusza, meg hogy mi volt az egészből a tanulság, azt csak azok tudhatják, akik ott voltak az előadáson...

A *Helység kalapácsa* című Petőfi mű végét és történetét már jóval többen ismerik, hiszen tananyag volt az alapiskolában. A közsímtörténetet az Őrsújfalusi színészek rendhagyó módon, a hagyományokkal élesen szakítva, de annál élvezetesebben, ötletekkel tarkítva és meglepő megoldásokkal teletűzdelve adták elő. A mű helyszíne egy falusi kocsmában, ahol "szemérmes Erzsók ötvenöt éves bája" megbabonázza a "helybéli lágyszívű kántort", viszont Erzsók szívéért a "helység kalapácsa" is verseng. Az óriási konfliktust bonyolította még a "fondor lelkületű egyházfi", Bagarja uram a "béke barátja", Vitéz csepű Palkó és még sok más remek figura áldásos ténykedése.

Az És? színház fényesen bizonyította ezen az estén, hogy Arany és Petőfi művei több mint száz év után sem váltak porossá, unalmassá, humoruk ma is teljesen friss és élvezetes, s ügyes, ötletes játékkal, hozzáértő rendezéssel a XXI. században is élő tartalommal lehet őket megtölteni. Kíváncsian és izgalommal várjuk, mikor láthatjuk újra vendégül akár az Őrsújfalusiakat, akár más amatőr színjátszó csoportot, akik nem a borsos gázi reményében fogadják el a meghívásokat, csupán a közönség szeretetére és hálás tapsára vágnak.

TRAF-PET ez + az

- tápok és állattenyésztési kellékek boltja

Tápok, eledel és vitaminok kutyáknak, macskáknak, sertéseknek, csibéknek, tyúkoknak, halaknak, nyulaknak, galamboknak, lovaknak, halaknak, rágcsálóknak és teknősöknek.

Kellékek: póráz, nyakörv, samponok, bolhanyakörv, szalma és alom. Emellett nagy választékban kapható napi-, heti- és havilap.

Cím: Dunamocs 178 – a diszkont élelmiszerrel szemben. Mobil: 0905 863 025.

Konkurenciaképes árakkal várja Önt Tücsök Alfréd.

Október 16-án, születésének 99. évfordulóján Nehéz Ferenc emlékét idéztük fel az író katolikus templomkertben található szobránál. Az évforduló kapcsán Rácz Kálmán ott elhangzott beszédét közöljük.

Nehéz Ferencre emlékeztünk

Talán furcsán hangzik, de az írónak, költőnek a szenvedés, a megpróbáltatás szinte létfontosságú szükségletnek számít. Irodalomárok állítják, hogy ritkán lett valakiből jelentős író ilyen tapasztalatok nélkül. Ereje van tehát a szenvedésnek, ami az alkotó ember lelkében igazgyönggyé válik, s egy szép vers, novella vagy regény formájában lát napvilágot.

Az, hogy Nehéz Ferenc, a szegény révészember és a kastélybeli cseléd lány gyermeke egyáltalán íróvá vált, ahhoz nagymértékben hozzájárultak életének kemény megpróbáltatásai. Nem annyira családi tragédiák ezek, melyek sújtották őt, hanem a XX. század emberének, s különösen magyar emberének tragédiái. Vesztes háború, országvesztés, idegen uralom, diktatúra, emigráció, majd a messzi földön való elhagyatottság. Mindezt Nehéz Ferenc átélte, s ezek formálták őt író, alkotó emberré, ezek termékenyítették meg gondolatait, s adtak igazi mélységet műveinek, szavainak.

Nehéz Ferenc tollforgató ember volt már a háború előtt is, a harmincas évek Csehszlovákiájában. Sokan voltak akkoriban olyanok, akik a falvak felemelését tűzték ki életük feladatául. Tanítóink, jegyzőink, papjaink sora érezte úgy, hogy a tanult embernek felelőssége van, s a kapott tudás csak akkor ér valamit, ha azt a közösség fejlődésének vitorlájába fogják. Működve előadásokat tartottak, felkarolták a tehetséges gyerekeket, tanfolyamokat, előadásokat, gazdaköröket, egyesületeket szerveztek és tartottak fenn.

Gárdonyi szavával élve ők voltak a lámpások. A falvak lámpásai, akik világítottak a sötétségben, akik utat mutattak, s akik nélkül vakok voltak a látók is. Nehéz Ferenc ezek közé a lámpások közé tartozott, aki világított írásaival, s világított azzal a példamutató szervezőtevékenységgel, amit itt a háború előtt Dunamocson kifejtett.

Budapestre járt gimnáziumba a 20-as években, a 30-as években a komáromi Kultúrpalotában volt a munkahelye, színvonalas lapokban publikált, de a szülőfalujához kötődő lelki szálak egy cseppet sem lazultak meg benne. Hetente többször hazajárt Komáromból, hogy gyakorolhassák, próbálhassák a helyi fiatalok a kiválasztott színdarabot, melyből akár több is jutott egy évre. A harmincas évek a falusi színjátszás nagy korszaka volt országszerte, s Nehéz Ferenc gondoskodott róla, hogy Dunamocs se maradjon le ebben a többi település mögött. A kész darabot aztán a Hatházán a Tóth kocsmában, vagy a Duna parton a Szenci kocsmában adták elő. Kultúrház még nem volt abban az időben, de nem is kellett, hiszen mindkettőnek olyan nagyterme volt, melyben bálakat, színdarabokat vígan szervezhettek. A legidősebb dunamocsiak még ma is legendákat mesélnek ezekről a darabokról, a vidám próbákról, a zsúfolt nézőtérrel és a kiabáló sikerekről. Nehéz Ferenc egy új ablakot nyitott ezzel a világra a falu lakói előtt.

Életének idilli korszaka, s mondhatjuk falunknak ez a XX. századi virágkora csak néhány évig tarthatott, mert jött a háború, ami elsöpörte, megsemmisítette az addigi világot, s írónk sorsát is egy új, merőben más pályára taszította. A háború utolsó hónapjaiban nyugatra, Dániába került, ahol angol hadifogságba esett. 1946 húsvétján érkezett haza a fogolyvonattal Magyarországra, de az újra Csehszlovákiához került Dunamocsra politikai okokból már nem térhetett vissza. Osli községben nyert befogadást a nagynénjénél, majd Pesten kapott állást. 1949-ben aztán a hatalomra került diktatúra perbe fogta és elítélte. Szerencséje volt, hogy sikerült megszöknie Rákosi börtönéből, és nyugatra menekülhetett.

Kényszerűségből választotta tehát az emigrációt, csakúgy, mint kortársai közül több tízezren. Nehéz Ferenc írórsa Wass Albert, akinek világszemléletében szintén az Isten – Haza – Szülőföld értékei jelentették a szentháromságot, hozzá

hasonló sorsot ért meg, ő is hazájától, Erdélytől távol élte le életének második felét.

Nagyon szép és találó az a költői kép, amit Wass Albert saját magára alkalmazott, de mindkettőjükre ugyanolyan érvénnyel bír. Így hangzik: „A jó isten jó szándékát gonosz emberek gonosz szándéka elrontja olykor-olykor, s ez történt az én esetemben is. Oda is pusztultam volna, ha az Úristen haragos viharában jó szelek föl nem kaptak volna, s úgy elvittek onnan, mint a szakadt pókhálót, melynek gyöngye szálába pók kapaszkodik. Én voltam a pók, s vitt a szél életem megmaradt szálával, s úgy elvitt, mintha ott sem lettem volna.”

Pedig ott voltak mindketten. Még a távozásuk után is. Wass Albert Erdély kellős közepén, Nehéz Ferenc pedig itt a Duna partján. Ha mi is alkalmazhatunk költői képet, akkor mondhatjuk, hogy ez a pókháló szál a szívével kötötte össze írónk testét, mert bár a teste emigrált, de a szíve – az itthon maradt. Egy szekérszögös, énekszós, frissen kaszált, szénaszagú világban, melyhez el nem múló szeretettel ragaszkodott.

Los Angeles betonrengetegében élhette át azt az érzést, amit az emigránsok magányának neveznek. Mit tehet egy mély érzelmi világgal rendelkező, otthonából kitaszított magyar egy óriási, idegen országban, ahol nincs szükség arra, amit adni tud, s ahol benne sem éghet az a belső tűz, amit a szülőföldről való tenniakarás lobogtat. Különös élet az emigráns élet, amelynek az a legkevésbé jó oldala, hogy az ember lelke az új haza és a szülőföld között bolyong, nyugtalanul. Nehéz Ferenc nyugtalan lelke az írásban keresett menedéket. Az álmodozók közé tartozott, aki napközben Los Angeles vasgyárában robotolt, majd mikor este hazatért a Figueroa és az 53. utca sarkán álló lakásába, álmodni kezdett. Becsukta a szemét, gondolatokkal, érzelmekkel vette körül magát, és megnyugodott. Azt mondják, a gondolatainkkal teremtjük meg a valóságunkat, s rá ez különösen igaz volt. Mikor elképzelte otthonát, s benne szeretteit, ismerőseit, akkor úgy érezte tényleg velük van. Mert semmi másról nem álmodott, nem írt, csak az otthonáról, az ott élő emberekről, s mindezt olyan szeretettel és ragaszkodással tette, hogy annak melege szinte átsüt a papíron és egész a szívünkig hatol, hogy annak is egy kis melegséget adjon át.

Nehéz Ferenc mindegyik házikó gyertyafényről, petróleumlámpától világító ablakán bekukkantott, mindegyiknek az ajtaján beszökött. Mindenütt az emberséget kereste. A Rédlyék kastélyában, a béresek alázatában, a parasztember munkájában, Wellner plébános úr prédikációiban. Művei, írásai mind megannyi életkép, melyek olvasása közben úgy érezzük, ott vagyunk mi is a 30-as, 40-es évek falujában.

Itt a szobor mellett állva, s Nehéz Ferencre emlékezve nem maradt más hátra, minthogy köszönetet mondjunk neki. Köszönetet azért, hogy műveivel valóságos bibliát adott át nekünk. A lokálpatriotizmus, a szülőföld szeretetének bibliáját. Ha hazamegyünk, és felütjük az Ezüstkönyvet, az Aranydiót, vagy a Csabagyöngyét, elolvassuk belőlük néhány oldalt, rögtön átérezzük, milyen öröm egy közösséghez tartozni, s milyen büszkeség Dunamocsinak lenni!

Ezért szeretjük és becsüljük Nehéz Ferenc személyét és munkásságát, ezért ragaszkodunk annyira hagyatékához, s hajtunk fejet évről-évre emléke előtt.

HIRDESSZEN ÖN IS A DUNAMOCSI HÍRNÖKBEN!

Reklámját, hirdetését, felhívását, szeretteinek szóló köszöntőjét helyezze el nálunk!

A reklám közlésének ára első alkalommal 10 euró, az újraközlés minden további lapszámban 5 euró.

Dunamocsi lakosoknak apróhirdetés (adok - veszek stb.) megjelentetésére is van lehetőség, kedvezményesen 1 euróért.

A köszöntők, megemlékezések, vélemények ingyenesek! Hirdetésfelvétel a hirnok@post.sk e-mail címen, vagy a 0905 970 976 telefonszámon.

*Adj, Istenem, bölcsességet,
vágyaimnak csendességet
illetdelmes öregséget
s könnyű véget, könnyű véget.*

(Aprily Lajos: Imádság)

Szépen megöregedni

V a j o n
lehet-e szépen
megöregedni, örülni
ü n n e p n e k ,
hétköznapnak?

Ezek a gondolatok foglalkoztattak mellettem íráshoz kezdtem. Nem mintha én erre a kérdésre kimerítő választ tudnék adni, csupán tapasztalataim, olvasmányaim alapján próbálom sorstársaim figyelmét felhívni néhány dologra.

Általában mindenki életvitelével felelős öregkoráért, élete minőségéért. A gyermekkorból élünk, mely meghatározza öregkorunkat is. Túl a 70. éven ezt magam is állíthatom. Nincs olyan nap, hogy gondolatban ne járnám be gyermekkorom játszóhelyeit: a faluvégi rétet, a kanálisokat, a libapásztorkodás helyszíneit. Ezzel együtt persze felidézem játszótársaim s az utcabeliek alakját is, hiszen az egész utca úgy összetartott, mint egy nagy család.

Okos emberek állítják, hogy mindenki személyisége szerint idősödik. Minél inkább idősödünk, annál inkább különbözünk egymástól biológiailag, lélektanilag, de még társas kapcsolatainkban is.

Vannak fiatalos öregek és öreges fiatalok. Nem a naptári évek szerint öregszünk. E tekintetben meghatározóak a velünk hozott genetikai örökítő anyagok, a körülmények, az egészségi állapot. De legfontosabb az életmód, az életstílus. Fontos még milyen a gondolkodásmódunk, a magatartásunk, problémamegoldó képességünk. Bizony sokszor át kell gondolnunk, hogyan küzdjünk meg a gondokkal. Talán meg kell békülni a világgal, önmagunkkal.

Egészséges, örömteli öregedésre már gyermekkortól kell készülni, állítják a tudós emberek. Meg kell tanulni elviselni a gyászt, a magányt, a betegséget. Élni tanulni kell mindhaláláig. Fontos, hogy érdeklődjünk, figyeljünk minden új dologra. Idősebb korban a mozgás, az alkalmazkodás, a terhek viselése nehezebb, de gazdag tapasztalatával, bölcsességével, érzelmi gazdagságával az idős ember némi egyensúlyt tud teremteni.

Falunkban, de másutt is, egyre több az idős ember, vagy magányos özvegy. A magány, az egyedüllét sokszor okoz lélektani zavart, depressziót. Az ilyen ember visszahúzódik, pedig valahova, valakihez tartozni kell. Nem lenne magányos, ha ki tudná alakítani kapcsolatait valakihez vagy valamihez: egy gyermekhez, akár állathoz, hithez. Fontos, hogy hittel, bizalommal közelítsünk embertársainkhoz, Istenhez. Ez fogódzót, erőt ad testünknek, lelkünknek. Hogy ez így legyen,

kell hogy az idős ember érdeklődjön családjá, rokonságá, barátai, ismerősei és a világ eseményei iránt. A önző, magának való ember általában magányos. Az is igaz: népes családban, munkatársak között is lehet valaki magányos. Embere válogatja.

A többnemzedékes nagycsalád ma már ritka, a 3-4 gyerek testvéri közössége ugyancsak. Szűkül a rokonság is, a mai gyerekek rokonság-ismeretség nélkül nőnek fel. Elszakadnak, elkülönülnek egymástól még a vérszerinti rokonok is. Mindezt tetézi még a munka utáni elvándorlás, az elidegenedés, a hontalanná válás. Nem egy idős ember nyilatkozott már úgy, hogy ő tudja, az övéi nem törődhetnek vele, hiszen dolgozniuk kell, valamiből meg kell élniük.

Csak ront ezen a helyzeten a kis közösségek hiánya. Alkotó, tevékeny közösségekre gondolok, ahol még a nyugdíjas is társakra lel, visszanyeri önbizalmát, netán még sikerélménye is van. Óhatatlanul a helyi folklorcsoportra gondolok. Nagyrésztük majdnem 40 éve hűséges, ragaszkodó tagja a csoportnak, ahol elfeledheti napi gondjait, ahol érezheti, szükség van rá. Mert az ember társas lény.

Tudták ezt a dunamocsiak régen is. 1961-ben, mikor a szép Csallóközből Dunamocsra kerültem, csodálattal töltött el az utcákat beborító diófák látványa, de ami igazán szíven ütött, az a házak előtt sorjázó padok voltak. Az én szülőfalumban ilyesmi nem volt. Az igaz, az utcabeliek nagyon összetartottak, mindig tudtuk kinek a kertjében éppen milyen gyümölcs érik, mert kóstolt mindíg kaptunk belőle. Én soha nem felejttem el azokat a józú, kedves beszélgetéseket, melyeket anyósom szomszédjával, a kedves Bellabás bácsival folytattam a ház előtti kispadon. Hol vannak már azok a padok! Érzik-e a hiányát mások is?

Összegezve gondolataimat, a bevezetőben feltett kérdésre így válaszolnék: minden idős, vagy éppen öregedő embert az tesz igazán boldoggá, megelégedetté, ha a környezetében, szeretteitől körülvéve hasznossá tudja tenni magát, ha soha nem ismeri a fölöslegesség szorongató érzését.

Ezt a tényt kell megértenie környezetünknek is. Ha egyfajta egészséges féltés és megértés veszi körül az idős embert, akkor nagy baj nem lehet. Megleljük életünk értelmét, örömet.

*Azt mondja az ég, a
kék: -
légy súllyal is oly könnyed,
mint, ő -
Fáj, nehéz a szíved
terhe? Tedd le:
oszd magad te is szét
új szívekbe!*

(Illyés Gyula)

Böszörményi Jánosné

Mesélő fényképek -6. rész-

A Mocsolyáról 3. rész

A gazdaközösség állandó öröket alkalmazott a Mocsolyán, Tóth András és Zámbo Béla személyében. Különösen a téli időszak hosszú éjszakáin volt szükség a fokozott éberségre, hiszen még tele voltak újbórral a pincék hordói. Az év ezen időszakában két, személyében napról napra váltakozó gazda szintén az állandó örökkel tartott, akik a hegybírónál található lajstrom alapján váltották egymást. Évente legalább egyszer mindenki sorra került. Időnként a cseh fináncok, magyar időben pedig a kakastollas csendőrök is kijártak ellenőrizni a Mocsolyát, de persze csak napközben, és főleg azért, mert tudták, hogy mindig van valakinél pörköltfőzés. A Keszi felől érkező tolvajokkal szemben tökéletesen bevált ez az éber figyelem, de a háború utolsó hónapjaiban olyan rablók jelentek meg a község határában, akik ellen Tóth András botja, de még a kakastollas csendőrök szuronyos puskája is édes kevésnek bizonyult: az orosz és a német hadsereg.

1944 decemberétől kelet felől egyre erősödő ágyúmorajlás hallatszott, mivel a Garam vonalán azokban a napokban nagy harcok folytak. A front egyre csak közeledett, s a félelem egyre nőtt a falubeliek szívében. Január első napjaiban már Süttő

Jobboldalt id. Antal Kálmán.

előőrs közeledett! Nagy lett a riadalom, s a holmival mit sem törődve csak az életüket próbálták menteni. Viharos gyorsasággal kabátba bújtak, kucsmát nyomtak a fejükbe, s árkon-bokron keresztül menekültek hazafelé – még éppen idejében.

Az orosz előrenyomulás azonban hamarosan megakadt, mivel a németek Komárom előtt nagyobb erőket vontak össze az offenzíva megállítására. Ennek következtében hat hétig éppen Mocs és Búcs között merevedett meg a frontvonal, a falu és különösen annak 19 helyi lakosnak a szerencsétlenségére, akik a faluban zajló harci cselekmények következtében veszítették életüket. Ezalatt a hat hét alatt naponta folyt a két harcoló sereg között a tüzérségi párbaj. Az oroszok a határ Keszi felőli oldaláról, a németek a Duna térségéből lötték az ellenfelet. Ide-oda tologatták egymást, s a harcok állásának függvényében hol az egyik, hol a másik fél kvártélyozta be magát a Mocsolyán.

Balról: Gáspárné Tóth Jolán, Gáspár Ferenc, Pinke József, Takácsné Lajos Ida, Antal Kálmán és felesége Lajos Eszter, Bellabás Jolán és Czibor Lajos József.

Az orosz parancsnokság Czibor Lajos József pincéjében rendezkedett be, a katonák pedig a többi foglalták el. Megkezdődött a dínom-dánom, amolyan orosz módra. Nem bíbelődtek a bor szakszerű kiszívásával, nemes egyszerűséggel belelőttek a hordóba, s már folyt is a nedű az odatartott kancsóba. Vagy mellé.

Fent Takács András és Antal Kálmán, alul Takács
Andrásné Lajos Ida és Antal Kálmánné Lajos Eszter.

Spórolniuk nem kellett vele. A lyukat egyre lejjebb lőtték a hordón, s ezzel arányosan a jókedv egyre magasabbra hágott. Az öreg pincék a szép magyar nóták után az orosz bárisnyák dicséretét zengő csasztuskákkal ismerkedhettek meg. A mi bárisnyáink pedig annak örülhettek, hogy a pincesor hat km-re volt a falutól, s a Mocsolya felé meredő német ágyúk tartották távol tőlük a nem csak borra vágyó vörös katonákat.

Amikor a németek egy időre Búcs felé szorították az oroszokat, akkor ők rendezkedtek be a Mocsolyán. Ezt leginkább Czibor Lajos József bánta, akinek 40 hektó bora a pince végében volt elfalazva. A falat megbarnult kövekből rakta, réseit szépen, gondosan bemoházta, hogy elég ódonnak tűnjön. Az orosz tiszték be is vették a trükköt, de a németek figyelmesebbek voltak, s észrevették a falon hagyott szellőzőnyílást, melynek mentén megbontották a falat. Oda lett ez a bor is a többihez hasonlóan.

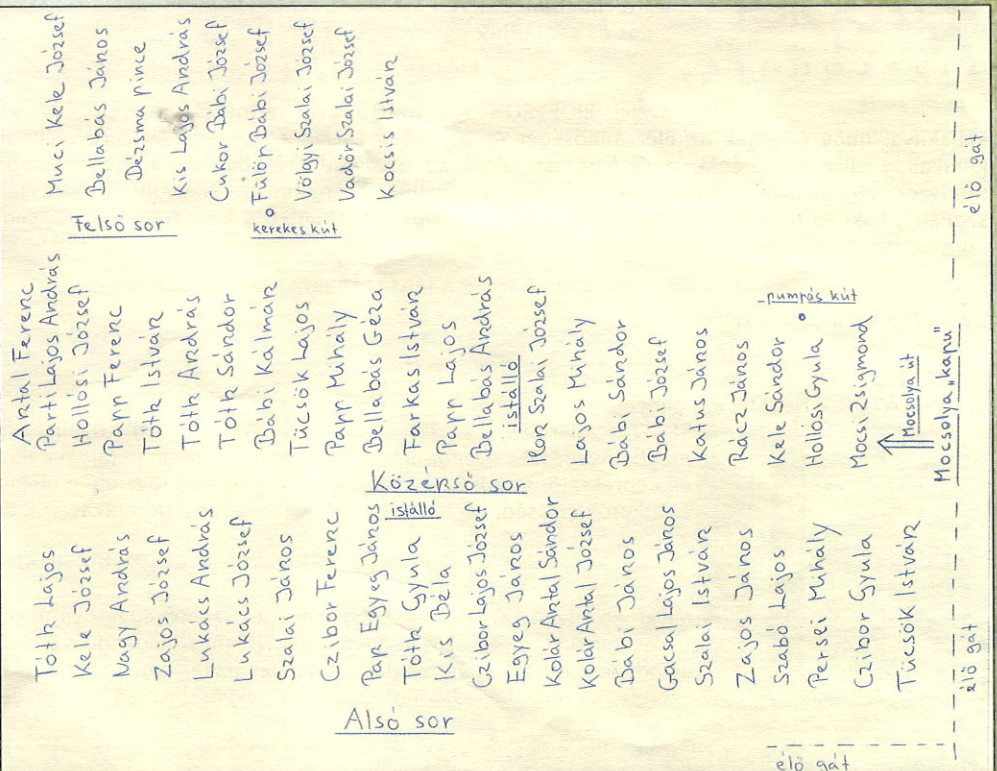
A pincéket az orosz és német katonák egyaránt végigdúlták, ebben nem sok különbség mutatkozott köztük. Betűzeltek a présekkel, hordókkal, fa eszközökkel, bútorokkal. Elpusztult szépen minden, ami mozdítható volt. Az épületek kaptak még néhány év haladékat, de ez már csak a haláltusa volt. A háború alatt nem bombázták le az épületeket, nem dőltek halomra egy csapásra, csak az idő vasfoga kezdte ki őket hamarosan. Az idő valamivel lassabban dolgozik, de ugyanolyan alapos munkát végez, mint a német Stukák, vagy az orosz T-34-esek. Soha többé nem tértek már vissza azok a napsütéses őszi napok, amikor a szüret ünnepi pillanataira készülve pelyvás agyaggal tapasztották ki a falak eső mosta részeit, majd fehérre meszelték, hogy a préselés idejére mindenkinek patyolat tisztán ragyogjon a pincéje. A gazdák nem akarták helyrehozni a károkat, nem akartak pénzt és energiát fektetni távol eső pincéjükbe, inkább a lakóhelyhez

közeli faluszélen építettek újat, nagyobbat, modernebbet. A mocsolyai nádtetők aztán lassan elrohadtak, a gerendákat felhasználták tüzelőnek, a vályogot elmosta az eső, a pincék beszakadtak, helyüket benőtték a fák és a bozót.

A Mocsolya története ezzel véget ért. Élt félezer évet. Szép élete volt, nyugodjon békében.

(A képek Orosz Örs gyűjteményéből valók.)

A mocsolyai pincék
elhelyezkedése az
1940-es évek elején

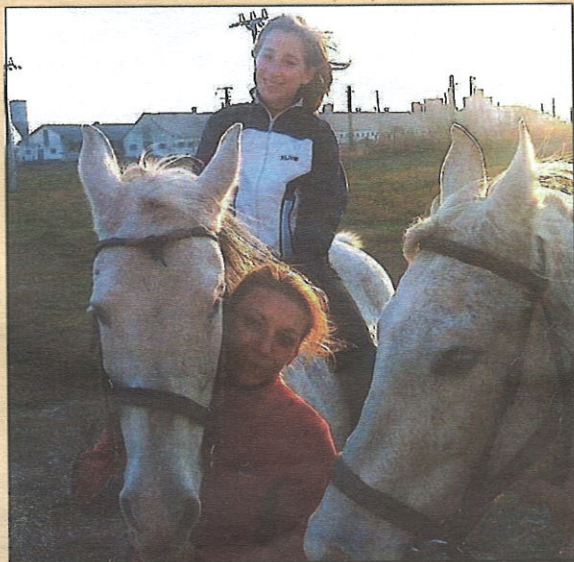

Műveltségi vetélkedő Búcsón

November 5-én az alapiskola 7. osztályos diákjai – Rác Fanni, Banai Tóth Kincső, Szuri Renáta Katalin és Nagy Emese – a XII. Katona Mihály Napok vetélkedőjén, Búcsón képviselték iskolánkat. A már hagyományossá vált megmérettetésen 9 iskola diákjai vettek részt. A vetélkedő fő témája Szent István és kora volt, ezen belül pedig két témakörben – zene és történelem – kellett helytállniuk a gyerekeknek. A verseny végeztével a búcsi református temetőben megkoszorúztuk Katona Mihály és felesége sírját, majd visszasétáltunk az iskolába az eredményhirdetésre és a finom ebédre. A nagyon nehéz, főleg a zenei kategóriában bonyolult feladatok megoldásában, az egy-két évvel idősebb tanulók között, helytálltak a lányok, még akkor is, ha a mezőny hátsó felében végeztek. Számunkra inkább tapasztalatszerzésnek, de motivációnak is bizonyult ez a verseny, hogy jövőre már megfontoltabban és rutinosabban tudjunk felkészülni, és képviselni az iskolát.

A napot, ígéretem szerint lovaglással zártuk, ami ezen a nehéz napon kellemes, és megérdemelt befejezésnek bizonyult mindannyiunk számára!

Sidó Emese

Délután az „Egészség és szépség” filozófiával

Szeretettel várunk mindenkit 2011. november 23.-án, 14.00-tól 19.00-ig a dunamocsi kultúrházban. ZEPTER MEDICAL lehetőséget kínál Önöknek, hogy felelősséget vállalhassanak saját és családjuk egészségéért.

BIOPTRON fény- és szinterápia

Svájci BIOPTRON AG gyártó cég termékei, melyek úgy vannak kialakítva, hogy növeljék az élet minőségét és az egész család egészségét. Újszerű technológia, klinikailag elismert terápia, mely áttörést jelent az orvostudományban és a gyógyászatban. E módszer segítségével felújíthatjuk és megerősíthetjük energiáinkat. Nagyon jó hatással van szellemi, lelki és fizikai testünkre, mégpedig úgy, hogy megszünteti a betegségek okait, segíti az öngyógyító folyamatokat.

THERAPY AIR ION – páratlan harc a légszennyezettséggel szemben!

KÉT KÉSZÜLÉK EGYBEN

1. LÉGTISZTÍTÓ – Ötszintű szűrőrendszer
2. IONIZÁTOR – Negatív ion generátor

SEGÍT: Allergiák, asztma, arc és homloküreg gyulladás, bronchitis, influenza, légúti megbetegedések, gyenge immunitás, migrén, reumás fájdalmak, stressz, félelem érzet, szorongás és depresszió, fáradtság és álmatlanság, horkolás, gyenge emlékezőképesség, alacsony koncentráció és alkotóképesség, vérkeringési nehézségek, anyagcserezavarok esetén.

Az egészség a legjobb befektetés, legszebb ajándék szeretet ünnepére.

Mivel közeledik az év legszebb ünnepe, lehetőséget nyújtunk meglepni szeretteiket minőségi termékekkel, melyhez a kezdeti befektetéshez elegendő 4€. Ezen kívül minden kedves érdeklődő ajándékkal és sok más meglepetéssel tér haza, amennyiben ellátogat nyitott délutánunkra. Ezzel szeretnénk mi is hozzájárulni az Önök törekvéseihez az egészséges életmód felé.

Kívánunk nagyon kellemes és békés karácsonyi ünnepeket, szeretetben és egészségben.

NYUGDÍJAS NAP

Az október 28-án tartott ünnepségen Banai Tóth Pál polgármester a következő szavakkal köszöntötte a kultúrházban megjelent nyugdíjasokat:

Sütő András gondolatát idézem: „Önmagát becsüli meg minden nemzedék azért, hogy tudomásul veszi, a világ nem vele kezdődött“. A mi világunk Önökkel, apáink, nagyapáink életével, munkásságával kezdődött. Önök építették számunkra azt a jelet, amelyben a mi generációnk egy újabb nemzedék jövőjét alapozhatja meg. Most rajtunk a sor, hogy viszonzzuk a sok munkát, szeretetet, törődést, amit kaptunk. Sajnos a világ afelé halad, hogy az időseket nem értéként, hanem teherként kezeli. Valamikor az idők tanácsa döntött mindenről, mindig kikérték az idők véleményét.

A világ nagyon gyorsan változik, a mai fiatalok internetet használnak, modern technológiákat, s a fejlődéssel még sokszor nekem is gond lépést tartani. A fiatalok úgy érzik, nincs szükségük az idők tanácsaira, tapasztalataira. Nagyon nagy hibát követnek el, ezt saját tapasztalatból is tudom. Mert hiába változik akármekkora a világ, a technológia, az internet, a legmodernebb telefonok mind egy cét szolgálnak – az emberek közötti kommunikációt. Kiben bízunk, kiben nem, milyen dolgokban bízhatunk meg másokban, miben nem, hogyan viselkedjünk bizonyos helyzetekben. Ezt az idők tudják, megtapasztalták. Tudják milyenné válnak az emberek a nehéz időkben, mint a háború, forradalom, kommunizmus, kitelepítés, rendszerváltás. Látták milyen az, ha az ember embernek farkasa lesz, s azt is, kikre lehet számítani a nehéz időkben. Azok a fiatalok, akik ebben nem hallgatnak az idősekre, a saját kárukra lesznek kénytelenek tanulni.

Én a magam, és a képviselőtestület nevében is mondhatom, nem szeretném elkövetni ezt a hibát. Természetes volt, hogy idén is megrendezzük az idők napját, hogy legalább egy napra vendégül lássuk és tiszteletünket fejezzük ki a dunamocsi idők és szépkorúak felé. Itt szeretnék köszönetet mondani az AT Dunaj és a Dufrex cégeknek, Lajos Sándornak, Takács Ottónak. Bár az önkormányzat még mindig nagyon nehéz helyzetben van, a képviselőtestület fontosnak tartotta, hogy az elmúlt évekhez hasonlóan idén is támogassuk anyagilag az időseket. Remélem leszünk majd olyan helyzetben, hogy többet is tudunk adni.

Az időseket nem szabad „egy kalapba dobálni“. Ugyanolyan sokfélék és eltérő igényekkel bírnak, mint bármelyik másik korosztály. Vannak olyanok, akik idős korban is aktívak a közéletben, mint Szegi Ica néni, Mellék Mimi néni, Mikes Laci bácsi, Szuri Lali bácsi, Kiss Sanyi bácsi... Nekik köszönettel tartozunk.

Vannak, akik egészségi állapotuk miatt inkább otthon maradnak, nekik fontos, hogy a kábeltevé jól működjön, illetve – ahogy Szabó tanító néni az ügyet felvállalta – az iskolakonyháról az ebédet az iskolaszüneti napokon is megkaphassák. Erről gondoskodni fogunk. Többen eljárnak a nyugdíjasklubba, ahol beszélgetve kellemesen töltik együtt az időt. Vannak továbbá olyanok is, akik gondoskodásra szorulnak, nekik teremtjük meg a szociális gondozói szolgálatot.

Szeretnénk tehát tiszteletben tartani az időseket, lehetőségeink szerint megadni, amire szükségük van. Nagyon fontos, hogy a család is megadja mindent, amit tud. Ha összefogunk, fiatalok és idők, család és önkormányzat, akkor eljuthatunk oda, hogy emelt fővel, tisztes öregkort élhessen meg minden dunamocsi nyugdíjas.

A szezonzárás pillanatai

Dunamocs – Bogyarét 4:1 (2:1)

DFC: Bernáth – Vörös, BanaiTóth, Virág (Marikovecz), Pálik, Lajos A., Bábi, Asbóth – Tóth P. (Bertók), Lajos T, Gula (Nagy S.)
Gól: Lajos T 2, Pálik, Bábi

Banai Tóth István játékosedző: Álmosan kezdtünk, ami megbosszulta magát, már a meccs elején gólt kaptunk. Ennek ellenére nem tartottunk attól, hogy nagyobb baj lehet a mérkőzésen, biztosak voltunk a végső sikerben. Éreztük, hogy játéktudásban egyértelműen felülmúljuk az ellenfelet. A hidegzuhany után észbe kaptunk, s a mérleg hamarosan a helyére billent, már az első félidőben átvettük a vezetést. Rengeteg helyzetünk volt, melyeknek csak töredékét használtuk ki. Dicséret illeti a támadósrunkat az aktív játékért, a középpályán pedig Pálik Misi nyújtotta a legjobb teljesítményt. Gyorsasága, cselezőkészsége miatt szinte tarthatatlan volt, ezen kívül gyakran visszajárt védekezni, labdákat szerzett. A középpályán nagyobb tere van, itt hatékonyabban tudja kamatoztatni képességeit, mint csatárként.

Csicsó – Dunamocs 4:2 (3:1)

DFC: Tóth L. – Vörös, Marikovecz (Takács G.), Banai Tóth, Virág (Tóth P.), – Pálik, Lajos A., Lajos E., Asbóth – Bábi, Lajos T.
Gól: Bábi, Lajos T.

Banai Tóth István: Szerencsétlen végkifejletű, rossz emlékü ez a mérkőzés. Sikerült a vezetést megszereznünk, s minden úgy indult, ahogy szeretnénk volna, de a csapat a továbbiakban nem működött jól, s többen egyénileg is gyenge teljesítményt nyújtottak. Az ellenfél ráérezett bizonytalanságunkra, s valóban nem érdemeltünk jobb eredményt. Főleg a védelem játszott formán kívül, hatalmas hibákat vétett. A kapkodás, idegeskedés volt a jellemző. A második félidőben már három csatárral támadtunk, de a rizikó fordítva sült el, megkaptuk a negyedik gólt is. A meccs után az öltözőben síri csend uralkodott, több játékos elnézést kért a gyenge teljesítményért. Mi minden alkalommal úgy lépünk pályára, hogy nyernünk kell, mert csak akkor maradunk versenyben a feljutásért, s ezt a meccset is meg kellett volna nyerni, mert nem volt annyira erős az ellenfél. Sajnos el kell ismernem, a csapat ezen a napon nem teljesítette az elvárásokat.

Dunamocs – Nagykeszi 5:1 (3:1)

DFC: Bernáth – Vörös, Virág, Banai Tóth, Marikovecz (Takács G.) – Pálik, Lajos A., Bábi, Asbóth (Tóth P.) – Gula (Bertók), Lajos T.
Gól: Lajos T. 4, Bábi 1.

Banai Tóth István: A támadójáték újra dicséretet érdemelt, bár ahhoz képest, hogy mennyi helyzetet dolgoztunk ki, keveset váltottunk góllra. A bajnokságban talán nekünk van a legveszélyesebb támadósrunk, 56 gólt rúgtunk, míg a tabellát vezető tanyiak csak egyet többet. A középpályáról Lajos Attilát emelném ki, aki nagyon hasznosan játszott. Összegyűjtötte a labdákat, jól osztogatott, s a kapura is veszélyes volt. Bábi Tibi és Lajos Tomi játékát látva pedig ezen a meccsen is beigazolódott, hogy nagyszerű húzás volt hazahozni őket.

Mivel ez volt az idei utolsó bajnoki mérkőzés, a csapatvezetés úgy döntött, hogy ünnepélyesen, finom vacsorával zárjuk le a szezont. Az őszi idény végeztével van egy kis hiányérzetünk az elszalasztott meccsek miatt, de alapjában a várakozásnak megfelelően szerepeltünk, s bizakodva várjuk a tavaszt.

Edzészátogatás:

Banai T. István 39/33 alkalom, Asbóth Attila 32, Lajos Tamás 31, Vörös Patrik 31, Gula Dávid 29, Pálik Mihály 29, Bertók Zsolt 27, Takács Gábor 26, Bábi Tibor 24, Tóth László 21, Tóth Péter 21.

Házi góllövőlista őszi végeredménye:

Lajos Tamás 20, Bábi Tibor 11, Pálik Mihály 7, Gula Dávid 6, Banai T. István 4, Lajos Attila 3, Tóth Péter 3, Asbóth Attila 1, Nagy S. 1.

1. (1.)	TANY	12	11	1	0	57:8	34
2. (2.)	MARCELHÁZA B	12	9	1	2	51:22	28
3. (3.)	DUNAMOC	12	9	0	3	56:21	27
4. (4.)	ŐRSÚJFALU	12	8	1	3	27:14	25
5. (6.)	NAGYSZIGET	12	6	2	4	21:27	20
6. (5.)	NAGYKESZI	12	6	1	5	33:16	19
7. (7.)	BOGYA/GELLÉR	12	4	3	5	23:21	15
8. (10.)	CSICSÓ	12	4	2	6	19:42	14
9. (8.)	MARTOS	12	4	1	7	15:33	13
10. (11.)	DUNARADVÁNY	12	3	3	6	26:27	12
11. (9.)	BOGYARÉT	12	3	2	7	23:32	11
12. (12.)	MEGYERCS	12	1	1	10	9:52	4
13. (13.)	IEJÚSÁGFALVA	12	0	2	10	4:49	2